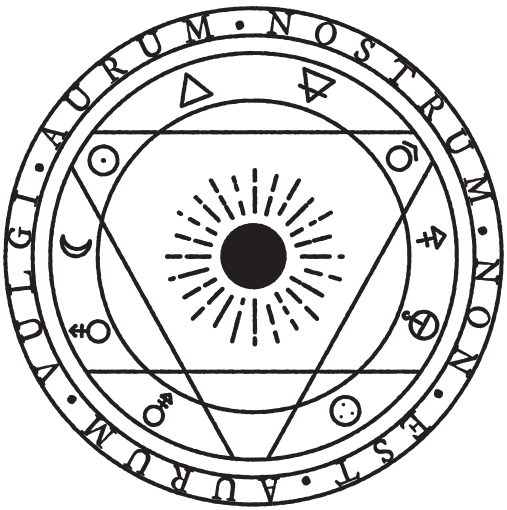
INVALD

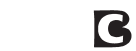

ASTRID MOHLIN

BONNIER
CARLSEN

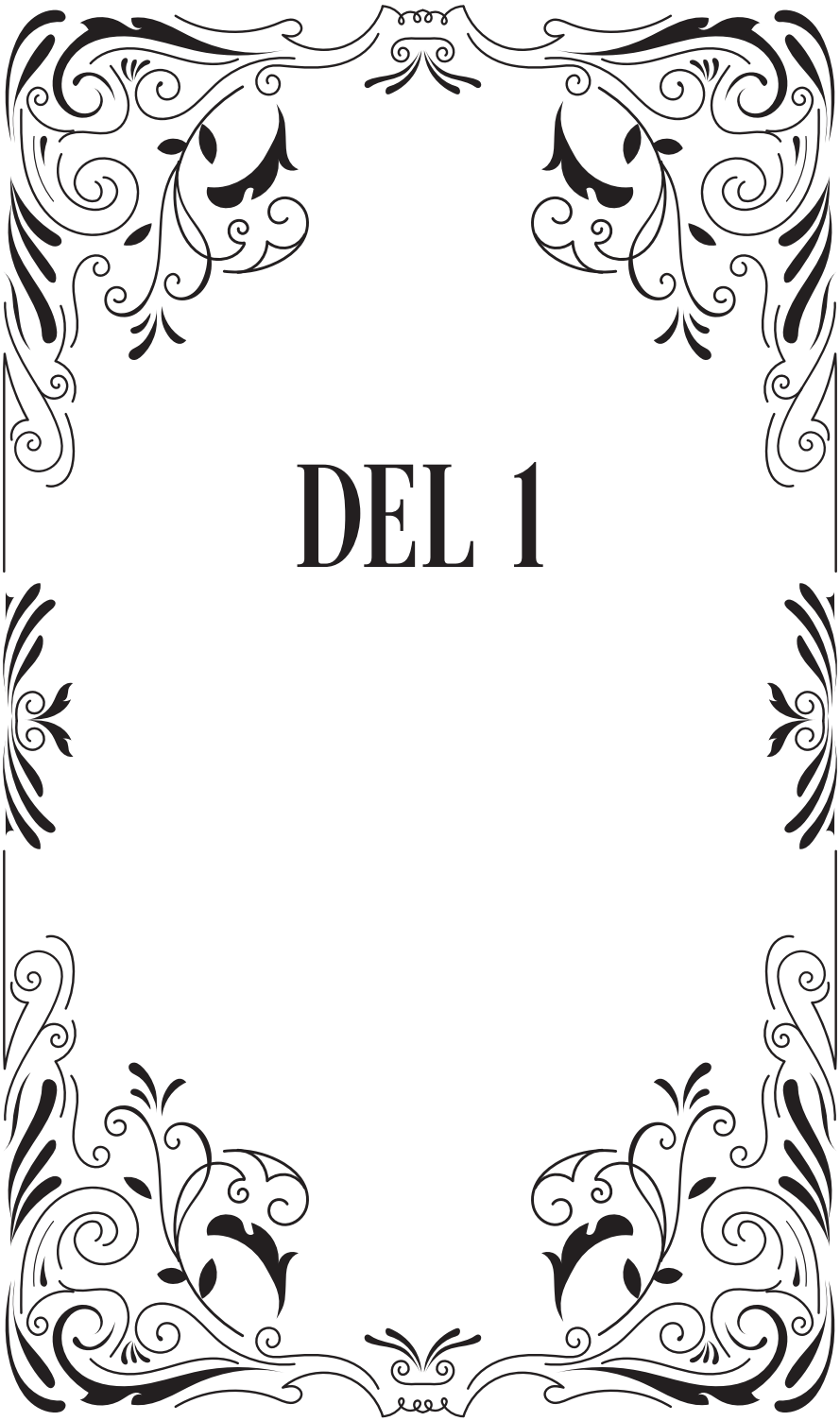
INVALD
Copyright © Astrid Mohlin, 2026
Enligt avtal med Grand Agency
Omslag: Hanna Säll Everö
Sättning: Hanna Säll Everö
Redaktör: Marcus Olsson

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-297-3
Tryck: ScandBook, Sverige 2026
Tryckning: 1

DEL 1

TANJA

DET ÄR EN ÖDSLIG söndagskväll i Rimvik. Bea och Tanja har klättrat upp på den gamla pulkabacken för att säga hej då. Inte till varandra, men till det som varit. Det här är sista kvällen i deras gamla liv. Just nu, innan allt börjar, vet de inte att precis allt kommer att förändras.

De vet inte att någon ska tvingas fly och att någon kommer att offras. De vet inte att på skolavslutningen, när läsåret är över, kommer flaggan att hissas på halv stång, och i stället för sitt vanliga sommartal ska rektorn prata om en elev som inte finns mer. Men i den ljumma sensommarkvällen finns inget av det. Här finns bara två bästa vänner som börjar gymnasiet i morgon.

Tanja tittar på Beas ryggtavla. Hennes vita tröja stramar över axlarna, hon är spänd. Hon har varit det hela sommaren. Tanja suckar och tar en klunk av sin Nocco.

Från den gamla pulkabacken syns hela Rimvik, så litet är det. En småstad omgiven av skog och steniga dalgångar mitt ute i ingenstans. Hon kisar och ser ner på husen runt torget. Den gamla Coop-butiken, de vita bänkarna utanför Roffes och en nyöppnad hamburgerrestaurang. Den kommer

antagligen överleva i ett halvår och sedan tvingas stänga. Om den inte blir inne bland Föreningsmänniskorna. Då kommer hela staden att vallfärda dit. Det är så det funkar i Rimvik.

Tanja hatar det.

På torgets högra sida står kommunhuset. En vit, modern byggnad som lyser som guld i kvällssolen. Den glansiga fasaden passar inte in. Bygget kostade staden flera hundra miljoner. När nyheten kom att staden skulle bygga ett extravagant kommunhus väcktes kritiska röster. Folk tyckte att pengarna kunde läggas på viktigare saker. Men rösterna försvann och kommunhuset byggdes som planerat.

Tanja räcker över burken till Bea, mest för att bryta den konstiga tystnaden. Bea bara skakar på huvudet. Tanja tömmer burken själv och tittar på sin bästa vän. Bea kramar de långa benen med armarna, det får henne att se ut som ett litet barn. Tanja lägger huvudet på sned.

”Hur är det?” frågar hon, trots att hon inte vill.

”Det är … äh, du vet.” Beas röst är svag. Tanja förstår direkt vad hon pratar om. Det som legat som något mörkt och klibbigt över hela deras sommar. Föreningen.

Tanja suckar lågt. En buss hörs någonstans i fjärran. Säkert på väg bort härifrån. Tanja ser framför sig hur hon och Bea om bara tre år kommer sitta där på bussen, med stora resväskor i famnen. På väg långt, långt bort från Rimvik. De måste bara hålla ut.

”Hallå du, snart är vi ändå i Berlin och kommer typ bara skratta åt Föreningen”, säger Tanja och försöker få Bea att le.

Planen om en gemensam flytt är bestämd sedan länge. Förut var det Barcelona, men när Tanjas storasyster Olga flyttade till Madrid kände Tanja att hon behövde göra något eget.

Det är ett år sedan Olga flyttade. Hon skulle egentligen tagit studenten i våras men hoppade av efter tvåan och bara stack. Det var märkligt. Till Tanja sa hon bara att hon behövde dra.

Bea sitter fortfarande tyst. Tanja vet inte riktigt vad hon ska göra för att Bea ska sluta oroa sig. Ingenting biter.

”Sluta tänk på det. Vi har ju lovat varandra? Ingen av oss går med.” Tanja anstränger sig för att låta snäll. Men helt ärligt börjar hon tappa tålamodet.

”Men det är inte säkert att du kommer kunna …” Beas röst liksom krymper för varje ord och till slut är den så liten att Tanja inte hör. Men det gör inget, för hon vet precis vad Bea menar. Hon har hört det här tjatet hela sommaren, hela livet känns det som. Tanja försöker få Bea att titta på henne, men Bea har blicken fäst ut mot staden nedanför dem. Gud vad hon längtar tills andra måndagen i september har passerat, så att Bea bara kan släppa allt det här.

Tanja trycker ihop sin burk och reser sig upp.

”Ja, du har rätt. Det låter ju svinkul att bli inbjuden till Invalsnatten och typ torteras för att sen kanske få en chans att komma med i Föreningen. Min hemliga dröm är verkligen att få gå på Föreningsfesterna”, säger Tanja samtidigt som hon kastar burken ner för backen, rakt ut i skogen. Hon vänder sig om mot Bea, som tittar på henne med blanka ögon. Tanja tar några steg mot henne och lägger armarna på hennes axlar.

”Bea. Ingen går med”, säger Tanja lågt.

”Ingen går med”, viskar Bea tillbaka. De tittar på varandra en lång stund utan att säga något mer, sedan sätter sig Tanja bredvid henne igen. Bea tittar ner i marken.

”Förlåt att jag är så jobbig med detta. Jag känner mig bara

helt …”, säger hon och skakar på huvudet. Tanja lägger sin arm om henne.

”Hallå, säg inte förlåt. Men alltså, Bea. Du får lita på mig nu, okej?”

Bea nickar. En varm vindpust blåser förbi och tar tag i hennes hår. De tunna hårstråna virvlar runt ovanför hennes ansikte. Hon lösgör sig från Tanjas arm och fångar in hårstråna. Prydligt sorterar hon in dem bakom öronen.

Tanja älskar hur ordentlig Bea är. Kläderna, sminket, skolan, håret. Hennes bästa vän med koll på allt.

”Jag litar på dig så klart. Förlåt. Usch. Jag känner mig så dum och töntig och blä som nojar så här.”

”Ja men det är du absolut”, säger Tanja och äntligen ler Bea. Hon sträcker ut benen.

”Ska vi dra? Jag pallar inte vara en zombie första dagen”, säger Bea, och torkar bort en tår med tröjärmen. ”Det är vinden alltså”, lägger hon till.

”Men då är vi i alla fall zombies tillsammans”, säger Tanja och ler.

Bea är tyst en liten stund, hon tittar utforskande på Tanja. Sedan skrattar hon till.

”Okej, det där var i alla fall jättetöntigt. Tack. De kanske inte ger dig någon inbjudan ändå”, säger Bea och Tanja skrattar också. De reser sig upp och börjar gå ner för kullen. En bit nedanför står cyklarna parkerade, Beas mot en sten och Tanjas slängd på marken.

”Jag kommer till dig halv!” ropar Tanja medan hon plockar upp sin cykel.

”Kan vi … kan vi inte säga kvart över? Vi kanske inte vill komma för sent första dagen.”

”Absolut. Kvart över!” ropar Tanja och sätter sig på sin cykel. Hon cyklar bort till Bea som trixar med sitt bygellås. Tanja hoppar av cykeln för att ge Bea en hej då-kram. Den sista innan de börjar gymnasiet. Hon känner värmen från sin bästa väns kropp och blundar.

”Ingen går med”, viskar hon i Beas öra.

BEA

”TROR DU ATT du kommer få en inbjudan då, gumman?” Beas pappa har en brödsmula fast i mungipan. Hon tittar bort.

De sitter vid köksbordet och äter samma tråkiga frukost som alltid. Rostmackor, smör och hushållsost. Bea hatar verkligen den där osten, den lägger sig som klister på tungan och smakar absolut ingenting.

Hon förstår att hennes pappa väntar på ett svar, men vad ska hon ens svara? Hon vill inte prata om inbjudningarna eftersom hon vet vad de innebär. En väldigt stor risk att förlora Tanja.

Trots att de lovat varandra kan hon inte slappna av. Det skulle faktiskt inte vara första gången Tanja bryter ett löfte. Och är det något Bea vet så är det att Tanja kommer få en inbjudan. De som blir inbjudna är snygga och sociala, sådana som säger vad de tycker och skiter i vad folk tänker om dem. Vad folk tänker om Bea är tyvärr det enda hon själv tänker på. Varje ord hon yttrar har noggrant silats genom tusentals filter, så att ingen ska tycka att det är stelt eller konstigt. Ofta resulterar det i att hon inte säger något alls, risken att säga fel

är helt enkelt för stor. Bara tanken på att någon skulle titta på henne med höjda ögonbryn och ett dissigt ”Eh, va?” får luftstrupen att torka igen.

Bea är, precis som sina föräldrar, ingenting. Och folk som är ingenting blir verkligen inte inbjudna till Föreningen. De vill ha folk som *är* något. Folk som känner folk på andra skolor. Folk med pojk- och flickvänner. Folk med åsikter. Folk som blir bjudna på fester, folk som har fester.

Folk som är som Tanja.

”Hallå? Är det inte i dag den där Föreningen delar ut sina inbjudningar?” fortsätter pappa och flinar så att brödsmulan lossnar. Den landar på rostmackan framför honom. Bea ryser av obehag.

Varken han eller mamma var med i Föreningen på deras tid, ändå är de besatta av den. Pappa vet mycket väl att inbjudningarna delas ut nästa vecka, andra måndagen i september. Det vet varenda människa i hela Rimvik.

”Jo”, svarar Bea kort och hennes pappa tar ett bett av sin rostmacka.

”Hur känns det med samhäll nu då?” fortsätter han med mat i munnen. Bea himlar med ögonen. De har haft den här diskussionen så många gånger. Hennes föräldrar kan inte förstå varför Bea plötsligt valde Sam-sam. Svaret är enkelt, Tanjas betyg är inte tillräckligt bra för språk. Och det var inte som att Tanja inte kämpade. Hon var nära att inte ens komma in på Sam-sam, men hon löste det. Hela nian gjorde Bea läxscheman till Tanja och hon följde dem faktiskt nästan varje vecka. Tillsammans kämpade de upp Tanjas betyg och när de fick antagningsbeskedet kändes allting värt det. Tre år till i samma klass, Tanja och Bea. I dag börjar de i ettan.

Gymnasiet. Erik Sparrings läroverk, eller Sparven som alla kallar den. Föreningens högborg.

När pappa inte får något svar från Bea skrattar han nervöst och tar upp sin telefon för att fortsätta läsa nyheterna. Bea reser sig från frukostbordet och ställer tallriken prydligt i diskmaskinen.

När hon går upp för trappan till sitt rum tittar hon motvilligt på de inramade bilderna som hänger längs väggen. Svartvita foton på en liten Bea med blankt hår som ler in i kameran. Hennes lillebror Simme med rufsigt hår som tittar åt ett annat håll. Hon minns de där fotograferingarna, hur störiga de var. Mamma och pappa helt stirriga med hårborste och nystrukna kläder. Simme som bara sprang runt medan hon själv stod där, tålmodigt.

Uppe i sitt rum har Bea inrett allting själv. Beige väggar, vita soffkuddar och två ljusbruna mattor. En helkroppsspegel med guldram. Tanja tycker att det är en tråkig inredningsstil. Hon har inte sagt det rakt ut, bara hintat om det.

Bea rättar till kuddarna och ställer sig framför den guldiga spegeln. Hon lutar sig fram och putsar bort några fingeravtryck. Hon tittar på sig själv. Hennes kropp är lite för lång och hennes axlar lite för breda. Men håret är fortfarande precis så där blankt som på bilderna i trappen. Alldeles för tunt, men blankt. Hon drar fingrarna genom det. Det får henne att känna sig lite lugnare.

I dag börjar hon på Sparven. I en helt ny klass. Känslan av att vara ett oskrivet blad, att komma till ett ställe där ingen har förutfattade meningar om henne, är pirrig. Kanske kan hon bli någon annan i den här klassen? Någon som tar plats och som folk blir intresserad av. Men så tänker hon

på vad som händer om exakt en vecka. Föreningen delar ut inbjudningarna. Hon möter sin egen desperata blick i spegeln.

Tanja kommer få en inbjudan. Du skulle aldrig få en. Det spelar ingen roll hur ren din spegel är och hur fint kuddarna på sängen är uppradade. Du är inte Tanja.

Bea spelade obrydd framför pappa vid frukostbordet, men sanningen är att hon är livrädd.

Tanja har lovat henne, hundra miljoner gånger, ändå är hon livrädd. För Bea är inte dum. Och vissa grejer förstår hon som inte Tanja verkar förstå. Tanja är en drömperson för Föreningen. Och även om Tanja kanske vill tacka nej så är det inte så himla lätt.

Men Tanja hatar faktiskt Föreningen. Hon kommer kunna tacka nej, precis som sin storasyster.

Ändå kan inte den jävla handen sluta darra.

TANJA

”HAR INTE DU upprop i dag?”

Hennes mamma säger det i förbifarten, när hon passerar Tanjas dörr. Monkans röst letar sig in i det mörklagda rummet, in i Tanjas dröm, och drar henne ut i verkligheten.

Jo, det är absolut upprop i dag. Tanja sneglar på sin telefon. Den ligger på laddning bredvid sängen. Skärmen är sprucken och hennes ögon grusiga, men de lysande siffrorna syns ändå. 08.47. Dessutom tre meddelanden från Bea. Helvete. De ska vara på Sparven om en kvart. Hon sätter sig spikrakt i sängen och skriver ”DÄR OM TVÅ” till Bea. Det är en omöjlighet, men hon skickar det ändå. Bea vet att två minuter lika gärna kan vara fem eller tio eller ibland tjugo.

Tanja spejar ut i sitt rum. Överallt ligger högar av olika kläder och papper. Efter några minuters letande hittar hon sina favoritjeans, ett par ljusblåa Levi’s som sitter perfekt. Hon drar på sig en svart t-shirt med vit kant som Olga lämnade kvar när hon flyttade. Det långa håret fastnar under tröjan och hon fiskar upp det samtidigt som hon letar efter sin bästa läppgrej. Monkan säger att hon måste klippa sig men Tanja vägrar. Bea håller med henne. ”Klipp dig aldrig”,

säger Bea alltid när hon drar fingrarna genom Tanjas hår. Tanja ser Bea framför sig nu, med den långa kroppen och det fräkniga ansiktet. Hon har stått och väntat utanför sitt hus i över en halvtimme.

Fan. Tanja måste verkligen skynda sig. Men den orangeröda läppgrejen, som gör sig perfekt till solbränd hud, verkar dock vara helt borta.

Hon får ett infall att hon ska ropa på Olga och fråga om hon har tagit det. I en kort sekund blir hon sorgsen. Hon vet precis vad Olga retsamt skulle ha sagt om hon suttit där i köket med Monkan: ”Hälsa Föreningen!”

Det finns verkligen ingen större Föreningshatare än Olga. Trots att hon blev inbjuden och allt. Tanja minns så väl när Olga kom hem med guldlappen, hennes personliga inbjudan till Invalsnatten. Klarar man den kommer man med i Föreningen. Men till allas stora förvåning tackade Olga nej.

”Lyssna på mig nu, Tanja. Föreningen är en elitistisk mobbargrupp för hjärndöda wannabees. Den är till för svaga människor som tror att livet går ut på att trycka ner andra. Lova mig att du aldrig ens tänker tanken på att gå med.”

”Jag lovar”, hade en chockad Tanja viskat till sin storasyster. Nästa dag återberättade hon allt i detalj för Bea, som knappt kunde tro sina öron. Skulle Olga tacka nej till Föreningen?! Där och då bestämde de sig för att heller aldrig gå med. Bea och Tanja. Om någon fick en inbjudan skulle den tacka nej, precis som Olga hade gjort. Olga är nästan en legend i Rimvik. Tjejen som tackade nej till Föreningen.

Men nu bor Olga inte ens i Rimvik och i dag är det faktiskt Tanjas tur att börja gymnasiet. Precis när hon ska ge upp och strunta i läppgrejen ser hon att den faktiskt ligger precis

framför henne. Lite för ofta brukar det vara så när hon letar efter saker. Hon duttar lite på läpparna innan hon rusar ut i hallen för att leta efter sina nycklar.

”Bea kommer tröttna så som du håller på.” Tanjas mamma, Monkan, sitter i köket och lyssnar på P1.

”Sluta, mamma”, säger Tanja samtidigt som hon stressat rycker ut de små lådorna i hallen där hon ibland lägger sina nycklar.

”En dag kommer hon inte stå där och vänta”, säger Monkan och tar en klunk av sitt kaffe.

Monkan jobbar som syslöjdslärare och är alltid trött, men alltid snackig. Hennes liv består av olika projekt. Hon målar om och river ut sin garderob och står på loppis och kollar på frågesportprogram. Hennes hjärtefråga är rätten att äta och tillaga kött i sitt eget hem, trots att båda hennes döttrar är vegetarianer.

En dag kommer hon inte stå där och vänta.

Tanja vill inte vara en person som låter folk stå och vänta på henne. Men ibland blir det bara så, hon kan inte hjälpa det. Tanja svarar inte men fortsätter nyckeljakten inne i köket.

De har bott här ända sedan Tanja var liten. Skåpsluckorna ser ut som de alltid gjort, gröna med gula små solrosor. Monkan målade dem själv när hon och Olga var yngre. Så många gånger Tanja suttit här och glott på de där små solrosorna. Bea räknade dem alltid, sa att om hon inte gjorde det skulle någon hon kände dö. Bea hade alltid mycket sådant för sig när de var yngre, var tvungen att låsa dörren tre gånger och gick aldrig på A-brunnar.

Tanjas pappa gillade aldrig de där solrosorna, han tycker inte att man ritar på köksluckor bara så där. Idag bor han i

en grannkommun och varken Tanja eller Olga har speciellt mycket kontakt med honom. Det kändes ändå alltid som att det var Monkan, Olga och Tanja. Tills Olga stack.

Tanja lyfter på ett reklamblad och där ligger de, nycklarna. Hon blir nästan rörd när hon ser dem. Monkan bara skakar på huvudet. Tanja rycker åt sig dem och kastar på sig skorna.

”Hej då!” ropar hon och stänger dörren med en smäll. Två sekunder senare öppnar hon den igen och tar sin mobil. Sedan rusar hon ner och cyklar så snabbt hon kan till sin bästa vän.

Bea bor i ett radhus med gult tegel och vita fönsterkarmar. Tanja älskar det. Det ligger på en höjd, så från Beas säng på ovanvåningen ser man ut över hela den enorma skogen som omringar Rimvik. Bea har världens härligaste säng. Stor och ren och alltid bäddad. Så många gånger Tanja legat i den sängen och kollat serier, sovit över eller bara pratat. Tittat ut på den oändliga skogen.

En gång när Beas föräldrar var borta med Simme hela sportlovet flyttade Tanja hem till Bea. De lagade en enorm kastrull vegetarisk carbonara och bodde i sängen hela veckan. Såg alla säsonger av tre olika tv-serier. Åt pasta, drack Pepsi Max och lämnade bara sängen för att gå på toa. Det är en av de bästa veckorna i Tanjas liv. Planen var egentligen att de skulle ha hemmafest, men de struntade till och med i det. Deras carbonaravecka var för bra.

”Sorry!” ropar Tanja när hon kommer trampande mot Beas hus. Den röda cykeln står där, som alla andra morgnar, med Beas väska prydligt nedstoppad i cykelkorgen. Bea ler och skakar på huvudet med fejkad besvikelse.

När Bea sätter sig på cykeln öppnas ytterdörren.

”Hej Tanja!”

”Hallå Stefan!”

Det är Beas pappa som stuckit ut huvudet. Bea vänder sig inte om, utan börjar trampa.

”Vi måste skynda oss”, säger hon och ignorerar sin pappa. Bea stör sig på allt som hennes föräldrar gör, men Tanja har alltid tyckt att de är schyssta.

”Lycka till i dag!” ropar Stefan. Tanja vinkar glatt till honom innan hon cyklar ikapp Bea.

”Vad bra att vi slipper stressa till uppropet då!” ropar Bea andfått och Tanja skrattar till. Hon iakttar Bea där hon trampar på framför henne. Hon är klädd i jeans, linne och kofta. Kläder som garanterat är noga utvalda trots att de är överdrivet neutrala. På deras förra skola var det många som tyckte Bea var tråkig, men det är bara i stora sammanhang. Med Tanja är hon någon annan. Bea är den smartaste Tanja vet. Egentligen borde Bea ha sökt in till en svårare linje, det fattade ju vem som helst, men då hade Tanja inte kommit in. Tanja sa att hon absolut kunde göra det, de skulle ju ses ändå. Men Bea ville inte.

De cyklar ner för backen och in mot centrum. När de passerar kommunhuset blir de nästan påkörda av en sur gubbe i en röd porsche som backar ut från den enorma byggnaden. Han tutar och gestikulerar mot dem. Tanja viftar irriterat med handen tillbaka. Hon bara vet att han är Föreningsfadder. Det är vad före detta medlemmar i Föreningen kallas. Och kommunhuset kryllar av dem, välklädda män och kvinnor med perfekta leenden, dyra bilar och alldeles för stora egon för en håla som Rimvik.

När de passerat kommunhuset vänder sig Bea om och ger Tanja en snabb blick. Hon vet att Bea tänker precis samma

sak som hon. Tanja ler. Vad som än händer kommer Bea alltid att finnas där. Beatrice Nordström, hennes person.

Med andan i halsen låser de sina cyklar på den stora skolgården. Deras förra skola var pytteliten i jämförelse, bara en klass per årskurs. Sparven är gigantisk. Säkert tretusen elever samsas i de nästan tvåhundra år gamla byggnaderna. Huvudbyggnaden är i gråsvart sten med en stor, majestätisk ingång. Fönstren, det finns hur många som helst, är höga och påminner om kyrkfönster. Det är den enda gymnasieskolan på flera mils avstånd, så folk som går här kommer inte bara från Rimvik.

Tanja hittar först inte cykelnyckeln, tills Bea plockar upp den från marken och ger den till henne. Tanja ler ansträngt och känner sig som en dålig parodi på sig själv. Tillsammans går de med snabba steg över skolgården och kryssar mellan prydliga blomrabatter. Längs husväggen står utomhusbänkar uppradade och i mitten av hela skolgården växer en stor gammal ek. Tanja sneglar mot bänkarna, där elever sitter i klungor med armarna om varandra.

Tanja och Bea småspringer bort till den stora stentrappan som leder upp till huvudentrén. Erik Sparrings läroverk står skrivet med stora, rostiga bokstäver ovanför dem. De har varit här några gånger förut, under kvällspromenader i högstadiet. Men då har de aldrig varit närmare ingången än stentrappans början. Hon sneglar på den gyllene klockan som sitter högst upp på fasaden. Hon hoppas att Bea inte ska se hur sena de är. Önsketänkande. De tittar på varandra en sista gång. Beas blick är orolig, Tanja ger henne en uppmuntrande nick. Sedan stiger de högtidligt in i byggnaden.

Där inne möts de av höga, ljusgula väggar och ännu flera

stentrappor. Tanja kikar uppåt och konstaterar att skolan har fler våningar än vad hon kan se härifrån.

”Vart ska vi?” Hon säger det lika mycket till sig själv och Bea rycker på axlarna, fortfarande med oro i blicken.

Efter en liten stunds letande hittar de till slut en skylt som det står ”Expedition” på och skyndar sig dit. En gammal tant sitter bakom en glaslucka och Tanja bankar lite lätt på den. ”Ylvis” står det på kaffekoppen bredvid tantens tangentbord.

”Jo, hej, vi ska börja ettan i dag och är lite sena till uppropet och undrar vart vi ska.” Tanja pratar fort och Ylvis-tanten suckar, frågar efter deras namn och knappar in dem på datorn.

”Sal B140 ska ni till …”, säger Ylvis med blicken kvar på datorskärmen.

”Och var är den?” frågar Tanja innan Ylvis hunnit säga klart sin mening. Ylvis vänder blicken mot Tanja. Två trötta ögon som utstrålar att hon var på väg att berätta det, om Tanja bara hade lugnat sig lite. Tanja ler ursäktande.

Då hörs en annan, mjukare röst precis bakom dem.

”Det är i B-huset.”

De vänder sig om och där står en man, säkert över fyrtio men ändå snygg på det där gammal-sättet. Han har en mörkblå kavaj och tjockt, grått hår. I örat har han en tunn guldring, vilket känns oväntat och faktiskt lite hett.

”Det här, mina vänner, är A-huset. B är den där byggnaden.” Han böjer sig fram mot dem och pekar ut genom fönstret. Han luktar gott. B-byggnaden är en liten och mycket mer anspråkslös byggnad. ”Jag heter Johar Paulsen och är rektor här. Varmt välkomna.”

Bea verkar helt förstenad och säger ingenting, så Tanja presenterar båda två.

”Tanja och Bea”, säger hon och pekar först på sig själv och sedan på Bea. ”Ivas, Nordström”, lägger hon till och pekar igen. Johar slår ihop händerna.

”Då så, Tanja Ivas och Bea Nordström, då föreslår jag att ni rör er bort till B-huset så snart ni kan, så att ni inte missar hela uppropet.” Han ler vänligt när han säger det. Tanja tackar honom och går i snabb takt tillbaka till stentrappan.

”Jävligt snygg för att va rektor, eller?!” viskar Tanja och sneglar bakåt. Bea nickar försiktigt. Hon ser lite märklig ut, nästan som att hon sett ett spöke. Tanja kan inte låta bli att störa sig lite på det. Måste man vara helt rädd bara av att gå in på sin nya skola? Fast det är hennes fel att de är försenade, tänker Tanja och skyndar på ytterligare. Men de hinner inte långt innan Tanja känner Beas hand i sidan:

”Kolla …”, viskar hon. På en stor dörr bredvid expeditionen hänger en mörkgrön skylt med guldiga bokstäver.

”*Aurum nostrum*”, läser Tanja med tillgjord röst. Hon vet inte vad det betyder, säkert något töntigt. Det är ändå ingen som använder det latinska namnet, alla säger bara Föreningen. Hon slänger ett kort ögonkast på skylten igen, sedan iakttar hon sin vän. Beas oro. Den ligger som en mur mellan dem.

Tanja får plötsligt lust att riva ner den överdrivna skylten, men håller sig. Om en vecka kommer de ha skickat ut inbjudningarna och då är allt över. Då kan ingenting komma emellan dem igen.

BEA

DE HITTAR KLASSRUMMET precis när uppropet håller på att ta slut. Det är kanske inte precis vad Bea önskat, men inget hon är ovan vid. Det kommer på köpet med Tanja.

Beas föräldrar älskar inte att Bea blir sen till skolan så ofta. De tycker inte att hon *lever ut sin fulla potential*. Men de fattar ju inte att det är ju Tanja som får Bea att ha potential över huvud taget.

Tyvärr är klassen en besvikelse. Inga snygga killar, kanske en eller två som är lite söta. Tjejerna ser tråkiga ut, inte alls som Tanja. Men det är också skönt, för nu behöver inte Bea konkurrera med någon för rollen som Tanjas bästis.

En tjej som heter Michelle är den enda i klassen som gör intryck. Hon har tjock, glansig page som studsar när hon rör på huvudet och stora, vackra ögon. De drar sig till Tanja. Så mycket att det faktiskt gör Bea orolig, eftersom hon sett den sortens blick vila på Tanja förut. Många gånger.

Efter uppropet kommer Michelle fram till dem och oron växer sig starkare. Michelles röst är ljus och självsäker. Tanja är sitt vanliga charmiga jag medan Bea sluter sig.

Hon hatar sig själv för att hon alltid blir så här, men vad

hon än testar att säga inne i huvudet låter det bara dumt. Hon vill inte att Michelle ska titta på henne med rynkad panna och säga ”Eh, va?”. Michelle känns absolut som en person som skulle säga det på ett sätt som kan få vem som helst att byta skola.

Tanja och Michelle hamnar bredvid varandra när de går ut från klassrummet med Bea snett bakom dem. Bea vet precis vad som händer inuti Michelle nu, hon har börjat fantisera om ett liv med Tanja. Hon ser säkert starten på en lång, vacker vänskap framför sig. Tanja har den effekten på folk.

Efter lektionen står Bea och Tanja vid expeditionen igen, den här gången för att hämta ut sina skåpsnycklar. Bea vill säga något om Michelle men gör det inte. Hon kommer nog göra det sedan, när de är hemma. Det är lite väl riskabelt att prata om sina nya klasskompisar i en skolkorridor så här första dagen. Tanja verkar vara någon helt annanstans i tankarna och kvinnan på expeditionen som de pratade med förut har traskat iväg för att hämta deras skåpnycklar.

Bea kan inte låta bli att känna en märklig besvikelse. Att börja gymnasiet har alltid varit en stor grej. Speciellt i Rimvik, där folk är helt besatta av det. Det är naturligtvis på grund av Föreningen. Hon hörde hur folk i klassen pratade om den med hoppfulla röster, som att det fanns en chans att de skulle bli inbjudna. Inte så troligt. Den enda som har en chans är Michelle. Och Tanja förstås. Bea ser motbjudande bilder på Tanja och Michelle som gemensamt öppnar dörren till Föreningsrummet. *Tyvärr Bea, men det är Föreningsmedlemmar enbart. Verkligen sorry. Vi rings sen, okej?*

Kvinnan på expeditionen väcker henne ur dagmardrömmen när hon kommer tillbaka med nycklarna. Hon lägger

en av dem i Beas hand och hon letar sig bort i korridoren. Hennes skåp ligger precis vid dörren till Föreningsrummet. Som om hon behövde påminnas ännu mer om Föreningen. När hon hittar skåpet kommer nästa besvikelse, det är ett underskåp. Självklart har hon fått det. Hon suckar och hör Tanjas ”Yes!” i andra änden av korridoren. Naturligtvis har Tanja fått ett överskåp.

Bea ska precis beklaga sig när hon hör några högljudda röster. Hon vänder sig om försiktigt och då ser hon dem. Två killar och en tjej. De går långsamt, nästan som i slow motion, och skrattar åt något som en av dem precis sagt. Tjejen har långt, brunt hår i en tjock fläta och en hy som liksom lyser. Den ena killen är snygg på ett uppenbart sätt. Han har breda axlar, fräknigt ansikte och tjockt, rödblont hår. Intensiva, gröna ögon. I en high school-film hade han utan tvekan spelat skolans populäraste kille. Den andra killen är längre men smalare och snygg på ett lite mer skevt sätt.

Tidslöst vacker, tänker Bea och skäms över hur hon uttrycker sig, trots att det bara är i hennes huvud. Han har på sig en svart, lös t-shirt och silvriga glasögon. Hans hår är mörkt, nästan svart och ögonen allvarliga. Alla tre är de absolut vackraste personerna Bea sett i hela sitt liv.

Hon lyckas slita blicken från dem och tittar på Tanja. Men hon står nedsjunken och tittar på något i sin mobil. Hur kan hon missa det här? Beas blick dras tillbaka till trion.

Plötsligt vänder sig killen med de gröna ögonen mot henne.

”Jaha, välkommen till Sparven. Så här antika skåp hade du inte på din förra skola, va?”

Shit. Hon har tittat alldeles för länge och intensivt.

Killen blinkar och ler stort mot henne. Bea vet inte var

hon ska ta vägen, än mindre svara. Hon försöker dra med handen över skåpet, i ett försök att avslappnat instämma, men i stället tappar hon väskan i marken och det som inte får hända händer. Allt innehåll glider ut och sprider sig som en lavin över det blanka stengolvet.

Nej nej nej.

Bea känner trions blickar på sig. Varför hon, varför nu? Hennes kinder blir illröda, hon sätter sig ner på huk och försöker panikartat dra ihop sina saker. Då plötsligt ser hon sin dagbok hållas upp framför henne. Den här mardrömmen tar visst aldrig slut. Boken är ljusgul och har texten ”DAGBOK” i tjocka röda bokstäver på omslaget. Hon fick den av sina föräldrar förra året och tyckte den var töntig redan då, men så blev det bara att hon började skriva i den. Varför hon har den i väskan nu i dag, här i skolan i just denna stund, är en väldigt bra fråga.

”Den här vill du inte tappa bort.” Det är killen med det mörka håret som räcker den till henne. Hans röst är mörk och självsäker. Hon har aldrig hört en vackrare röst. Han ger henne boken och sedan försvinner alla tre in i Föreningsrummet.

Bea blinkar hårt, som att kroppen försöker förstå om det där verkligen hände. Hon kramar dagboken medan hon plockar upp resten av sina saker. Tanja syns inte till. Märkligt. Hon var ju precis här i korridoren? Det rycker till i bröstet. Var är Tanja? Följde hon med den vackra trion in i Föreningsrummet? Bea känner svetten tränga ut genom porerna. *Jag har redan förlorat henne,* hinner hon tänka. Då kommer Tanja gående och slänger lite med håret. Hon ser ut som om absolut ingenting har hänt.

”Sorry, jag var tvungen att ringa mamma. Jag trodde det

var någon sorts kris men det var det så klart inte. Vad händer här?”

Bea känner sig pinsam. Varför reagerade hon så starkt på Föreningsmedlemmarna? Nu när de är borta känns det så dumt. *Tidlöst vacker, herregud.*

”Nej, jag har bara stått här och surat för att jag fick underskåp”, säger Bea och försöker låta så normal som möjligt. Hon lägger försiktigt ner dagboken i väskan och ler.

Den natten drömmer hon om killen med rösten. Hon och han sitter på ett skåp som flyger genom rymden. Plötsligt möter de Tanja, fast en stor jätteversion av Tanja. Hon plockar upp killen och sätter honom på sin axel. De skrattar och skrattar och Bea känner sig dum och barnslig på sitt flygande skåp. Tanja tar med sig Rösten in genom en dörr som plötsligt uppstått i rymden och när Bea försöker följa efter stänger de igen den rakt i hennes ansikte. Hon vaknar svettig och stressad. Man behöver inte direkt vara utbildad drömtydare för att förstå vad den drömmen betyder, tänker hon.

TANJA

DEN TREDJE DAGEN PÅ Sparven sitter Tanja själv på en av utomhusbänkarna. Bea har sin första franskalektion, ett ämne Tanja aldrig mer kommer behöva tänka på i resten av sitt liv. Hon ler för sig själv. Ingen mer franska, någonsin. Det känns nästan olagligt, men också alldeles underbart. I stället har hon valt en kurs som heter Scenisk gestaltning vilket hon hoppas är någon sorts teater.

Hon sneglar mot guldklockan på huvudbyggnaden. Tio i. Hon borde gå nu, lektionen börjar snart och hon vet inte exakt var klassrummet ligger. Ett gäng äldre elever passerar förbi. Hon hör att de säger något om Föreningen. Inte exakt vad, men något om inbjudningarna som ska delas ut om fem dagar. Hon suckar. Tre år kvar, sedan lämnar hon den här Föreningspsykos-staden för evigt. Lika bra att gå till lektionen, så är hon ett steg närmare studenten.

Klassrummet ligger högst upp i A-byggnaden. När hon öppnar dörren känns det som alla redan är där, trots att hon faktiskt inte är försenad. Rummet är vackert, de stora fönstren släpper in rikligt med ljus och på whiteboarden hänger en gammal svartvit filmposter. Tanja sätter sig på en tom

bänkrad längst bak. Först tänker hon att hon inte känner igen någon, men så kommer en tjej från klassen fram. Hon heter Michelle och Tanja har haft en bra känsla kring henne sedan hon sa hej första dagen.

”Är det ledigt här?” säger Michelle samtidigt som hon drar ut stolen.

”Absolut!” säger Tanja och ler. Det är en liten stund kvar till lektionen ska börja och nästan alla i klassrummet sitter och småpratar.

”Var gick du innan?” Michelles röst är ljus och vänlig.

”Norra. Du?”

”I Lilla Rå”, säger Michelle. Det är en skola nära Rimviksgruvan, som ligger på andra sidan stan. Tanja känner till den.

”Den är ganska stor va?” säger Tanja, men hon märker att Michelle har slutat lyssna. Hennes ögon följer i stället en kille som precis kommit in och satt sig längst bak. Han har mörkt hår, silvriga glasögon och en bok i bakfickan. Tanja blir omedelbart provocerad av honom, hela hans uppenbarelse känns som ett skådespel. Hon slår vad om att han inte ens har läst boken i fickan.

”Bo”, säger Michelle lågt. ”Han går i trean. Föreningsmedlem.”

Tanja nickar och kommer på att hon läste någonstans att kursen skulle blanda elever från alla årskurser. Michelle är som förtrollad av Bo. Tanja riktar blicken framåt i stället, hon hatar verkligen den här besattheten av Föreningsmedlemmar. Som att de vore rockstjärnor.

I ögonvrån ser hon hur killen plockar upp boken och börjar läsa. Michelle kan inte sluta stirra på honom. Det är smärtsamt att bevittna.

Efter lektionen presenterar Michelle Tanja för en till kille från Lilla Rå. Han har stort, lockigt hår och gulliga, bruna ekorrögon.

”Ossian”, säger han och skakar hennes hand. Han har på sig en röd collegetröja och ler stort mot Tanja. ”Det var du som var en timme sen första dagen, va?” säger han retsamt.

”Jag tror kanske det kan ha varit en och en halv timme sen”, säger Tanja, vilket får Ossian och Michelle att skratta högt.

BEA

”BEA PRATAR JÄTTEMYCKET när hon väl kommer igång. Då blir man typ nästan trött på henne för att hon snackar så mycket skit”, säger Tanja på torsdagen när de sitter i matsalen med Michelle och Ossian. Det är menat som ett skämt, eller som något snällt, men kommentaren får Bea att känna sig som världens minsta person. Självklart säger hon ingenting utan skrattar bara lite lågt.

Då ser hon honom. Killen från första dagen. Han som gav henne dagboken.

Den här vill du inte tappa bort. Hon har tänkt mycket på om han menade något som Bea inte förstod, att det är väldigt töntigt att skriva dagbok kanske?

Det är tredje gången hon ser honom den här veckan. Först vid skåpen och sedan i går från ett fönster. Hon satt i klassrummet och tittade ut. Han hängde på en av utomhusbänkarna med tjejen från första dagen. Hon med lång, tjock fläta. De verkade känna varandra väl.

För väl, var en tanke som Bea inte ville tänka, men som hon så klart tänkte ändå. *Skärp dig, han har sagt tre ord till dig, din lilla tönt. Föreningsmedlemmar är ihop med var-*

andra, de blir absolut inte ihop med sådana som inte ens får en inbjudan.

Nu går han förbi och lägger inte ens märke till henne, utan går rakt mot ett bord längst in i matsalen.

”Det är Föreningsbordet”, säger Michelle, som uppenbarligen också följt honom med blicken. ”Där får bara Föreningsmänniskor sitta.”

Tanja himlar med ögonen. Michelle tittar förvånat på henne. ”Vadå?”

”Nej, men jag tycker Föreningen är skit”, säger Tanja.

Michelle ser chockad ut. Inte alls en konstig reaktion, ingen pratar så om Föreningen. Speciellt inte med folk man knappt känner.

”Varför tycker du det?” Ossian låter genuint nyfiken. Som att han på riktigt inte kan förstå hur någon kan tycka det.

”Jag tycker det är en extrem form av mobbning som alla bara låtsas är okej.” Bea kan höra Olgas röst genom Tanja. ”Det är typ som att Rimvik är en enda stor högstadieklass.”

Michelle och Ossian sitter båda tysta i några sekunder, sedan skrattar de.

”Wow, Tanja, det är ju bara en kul grej”, säger Michelle. Men Tanja fortsätter.

”Kul för vilka?”

Då blir Michelle allvarlig:

”Så du kommer inte tacka ja? Seriöst?”

Tanja skakar på huvudet.

”Jag tar hellre en kula rakt här.” Hon knackar med fingret på sidan av sitt huvud.

Michelle tittar utforskande på Tanja en liten stund. Sedan återgår hon till sitt vanliga, självsäkra leende och säger:

”Jaja, vi får väl se om du är lika principfast när du får din inbjudan på måndag.”

Det hugger till i magen när Michelle formulerar sig så. Men det är ju faktiskt bara ren fakta att Tanja har ungefär tusen gånger större chans att bli inbjuden. Och om fyra dagar vet de.

Tanja gör handen till en pistol, låtsas skjuta sig själv och kastar huvudet bakåt i en dramatisk pose. Ossian ler och Michelle skakar på huvudet.

Bea är avundsjuk på hur Tanja rör sig. Så enkelt och självklart på ett sätt som bara väldigt vackra personer kan göra. De som inte behöver tänka på om håret hamnar fel eller om dubbelhakan syns eller om tröjan hakar i någonstans där den inte ska. De som bara kan leva.

TANJA

PÅ SÖNDAGSKVÄLLEN RINGER Olga från Madrid. Tanja känner en plötslig sorg över sin systers flytt och går in i hennes gamla rum. Tanjas mamma har sagt att hon ska måla över Olgas röda väggar i ett år nu men har inte kommit till skott. Chocken efter Olgas plötsliga flytt gjorde något med Monkan. Hon är fortfarande lika babblig och påträngande, men något förändrades. Hon blev på något sätt mindre Monkan.

”Du Tanja”, säger Olga och låter konstigt allvarlig. De rings inte jätteofta, men när de väl gör det pratar Olga alltid bara på om coola klubbar eller någon jättegod öl hennes nya spanska kompisar visat.

”Ja?”

”I morgon delas inbjudningarna ut.” Hon låter nästan arg.

”Jag vet”, svarar Tanja irriterat. Hon drar med handen över de röda väggarna. Minns hur avundsjuk hon var när Olga hade målat den här färgen och vägrade låta henne måla likadant. Det är tyst i telefonen. Till slut harklar Olga sig.

”Jo, jag vill bara säga det att … alltså jag vet att det kan verka lockande och så, men snälla gå inte med om du blir inbjuden.”

”Men det vet du ju att jag …”

”Jag vet, Tanja. Men det är lätt att säga nu. Den där inbjudan, den är … det är svårt att stå emot.”

”Ogge, du behöver verkligen inte oroa dig”, Tanja känner sig akut otålig. Ska Olga börja nu också?

”Var försiktig bara. Lova mig det. Snälla.”

BEA

BEA SITTER KLARVAKEN i sängen. Klockan är 01.49. Hon vill inte att det ska bli morgon för då är det andra måndagen i september. Hon tar täcket och lägger det runt omkring sig som en kappa. Så brukade hon och Simme alltid göra när de var små och gick upp för att kolla på julkalendern. Det var deras tradition, trots att det var meckigt med täcket i trappan. En gång trillade Simme i trappan på vägen ner och fick sy tre stygn. Efter det slutade de bära ner täckena, eller så var det kanske för att de slutade titta på julkalendern tillsammans. Nu för tiden pratar de knappt med varandra. Det är svårt att förstå att hon och Simme är släkt. Han får alla han träffar att bli intresserade av honom. Han är avslappnad och charmig, motsatsen till Bea. En typisk Föreningsperson. Han kommer garanterat få en inbjudan när han börjar gymnasiet.

Bea drar fingrarna genom håret och ser ut över skogen som omsluter Rimvik. Hon hör en hund skälla någonstans långt bort. Den slutar inte. Kanske jagar den något? Hon ser framför sig hur någon går med sin hund genom skogen. Hon ser hur hunden sliter sig från kopplet och springer efter en ekorre, rakt in i det oändliga mörkret. När Bea var liten

var hon rädd för skogen. Barnen i Rimvik brukade berätta historier om folk som gick in i den och aldrig kom tillbaka.

De vill bara skrämmas, brukade mamma trösta henne med när hon kom insmygande på natten. Tänk att en liten guldlapp i Tanjas skåp kan framkalla precis samma känsla. Men nu är hon för stor för att krypa in i sin mammas famn. Hon drar upp täcket till hakan och blundar.

TANJA

NÄSTA DAG ÄR DET SPÄND stämning i klassen. Efter klockan ett kommer alla rusa till sina skåp och förväntansfullt öppna dem. Majoriteten kommer bli besvikna. Men i tio skåp kommer det ligga en guldfärgad lapp. En gyllene inbjudan som de tror kommer förändra deras liv.

Tanja suckar. Efter samtalet med Olga i går har irritationen växt. Hur kan Föreningen få hålla på så här?

Lunchrasten går ovanligt sakta. Bea ser blek ut där hon sitter mittemot henne och långsamt delar en broccoli med kniv och gaffel. De äter lunch själva i dag, Michelle och Ossian har inte synts till. Tanja försöker lätta upp stämningen men i dag har Bea svårt att ens titta på henne.

”Du, det spelar ingen roll vad som ligger i våra skåp”, säger Tanja till slut, för det känns dumt att inte nämna det som kväver allt annat. Bea sväljer.

”Vi har ju lovat. Ingen går med, eller hur?” lägger Tanja till.

”Jag vet. Jag vet jag vet jag vet … Jag bara *vet* att du kommer bli inbjuden”, säger hon lågt och tittar ner i sin tallrik. Tanja suckar.

”Jamen även om det *mot förmodan* skulle bli så vet du att

jag aldrig kommer gå på någon jävla Invalsnatt!” säger Tanja lite för högt samtidigt som hon biter av en morotsbit. Ljudet ekar ut i den ovanligt tomma matsalen.

Bea ger henne ett halvt leende. Kan inte klockan bara bli ett så att de kan gå till skåpen och få det här överstökat? Tanja vill bevisa för Bea att hon faktiskt talar sanning. Att hon kommer hålla sitt löfte.

BEA

DAGEN BEA OROAT SIG FÖR hela livet är här. Nu ska det avgöras vilka som är något och vilka som är ingenting alls.

Klockan är fem minuter över ett. Lunchrasten är slut och Bea står framför sitt skåp. Det är mörkblått och i ena hörnet har någon klottrat en fisk. Eller så är det en kuk, det är svårt att avgöra.

Hela lunchen satt hon bara och försökte att inte spy. Allt hon kunde tänka på var Tanjas skåp och vad som placerades i det samtidigt som hon satt där och delade en och samma broccoli tills den bara var grön sörja.

Hon stirrar på sitt skåp. I all fokus kring Tanjas eventuella inbjudan har hon nästan glömt bort att hon också måste öppna sitt eget. Helst hade hon sluppit. Tänk om någon iaktar henne? Då skulle de se hur hon sorgligt letar runt bland böckerna efter en lapp som inte finns. Men hon måste ju öppna det, så klart. Och tänk om …

Hon vrider långsamt, nästan motvilligt, om nyckeln. I ögonvrån ser hon Tanja stå vid sitt skåp och göra samma sak. Hon hör klicket från låset som går upp. Allt hon behöver göra är att öppna det.

TANJA

TANJA TITTAR PÅ DET ÖPPNA skåpet. Matteboken som ligger inkastad, pennorna som är utspridda lite var som helst och några utrivna kollegieblocksidor. Ett söndrigt suddgummi som Bea skrivit ”Bea är bäst” på.

Men det är allt.

Hon lyfter lite på pappren och känner hur ansiktet blir varmt.

Lägg av. Du ville ju ändå inte ha någon inbjudan.

Hon kollar försiktigt under matteboken. Nej, där är det också tomt.

Varför letar du ens?

Det sista hon vill är väl att gå med i Föreningen? Det är inte bara något hon sagt, hon känner verkligen så.

Så varför är du då … besviken?

Det känns som en förbjuden tanke. Ändå fylls hon av den. Hon ger insidan av skåpet en sista blick innan hon snabbt stänger skåpdörren. Det gnisslar till och ljudet känns som ett hån. En del av henne kanske ändå ville få möjligheten att tacka nej. Det är därför hon är besviken. Hon vill vara en som folk pratar om.

Har ni hört att hon blev inbjuden till Invalsnatten men tackade nej?

Tanja Ivas, en rebell. Tjejen som sa nej till Föreningen, precis som Olga.

Det är bara därför hon känner så här.

Tanja ler lite åt hur töntig hon är. Trots den pinsamma besvikelsen känner hon sig faktiskt också lättad. Nu kan hon och Bea släppa det här. Nu är det över. Hon lyfter huvudet och tittar bort mot sin bästa vän. Beas underskåp är öppet och Tanja ska precis ropa till henne att faran är över. Då ser hon att Bea står och läser något.

Det är en liten lapp som skimrar i guld.